

רבי יהודה אומר: סתם תרומה ביהודה אסורה, ובגליל — מותרת, שאין אנשי הגליל מכירין את תרומת הלשכה.

ויש לנו לדייק: טעמא דאין מכירין אנשי גליל בתרומת הלשכה.

יט-ב הא מכירין — אסורין:

ומשנינן: אמר רבא: גבי כרי קסבר רבי יהודה, כל שספיקו חמור מודאי שלו — לא מעייל נפשיה לספיקא.

ובנזיר שנזר על מנת שיש בכרי מאה כור, והדבר ספק, נמצא שודאו חמור מספקו —

דאילו גבי נזיר ודאי — מגלח שערו בתום ימי נזירותו, ומביא קרבן, ונאכל.

ואילו על ספיקו — לא מצי מגלח שערו לעולם, שאינו מגלח שערו אלא בהבאת קרבנותיו, ונזיר זה אינו יכול להביא קרבנות נזיר, כי על הצד שאינו נזיר הוא אינו יכול להקדיש קרבנות נזיר, ואם יקדישם מספק ויביאם, יש חשש שמא הוא מביא חולין בעזרה, ולכן אינו יכול להקריבם, ואינו יכול להתגלח.

אמר ליה רב הונא בר יהודה לרבא: ואם אמר "הריני נזיר עולם, אם יש בכרי הזה מאה כור", שאין ספיקו חמור מודאו, שכן נזיר עולם אינו מתגלח לעולם — מאי?

אמר ליה: נזיר עולם נמי, ספיקו חמור מודאי!

דאילו נזיר עולם ודאי, אם הכביד שערו — מיקל, מגלח אותו בתער, ומביא על תגלחתו שליש בהמות לקרבן, חטאת עולה ושלמים כדין נזיר טהור שמתגלח בתום ימי נזירותו, אלא שנזיר עולם ממשיך הלאה בנזירותו.

ואילו ספיקו — לא מגלח כלל לפי שאינו יכול להביא קרבנותיו.

אך עדיין יש להקשות: אם אמר "הריני נזיר שמשון אם יש בכרי הזה מאה כור", שאינו מגלח אפילו אם הכביד שערו — מאי?

אמר ליה: נזיר שמשון — לא תניא בדברי רבי יהודה, ובסתמא לא משמע נזירות שמשון.

אמר ליה: והאמר רב אדא בר אבהו, תניא בהדיא בדברי רבי יהודה גם נזיר שמשון!

אמר ליה: אי תניא — תניא.⁽¹⁾

רב אשי אמר: ההיא ברייתא של כרי שמתיר בה רבי יהודה — רבי יהודה משום רבי טרפון היא.

דתניא, שני אנשים שהיו עומדים ועבר לפניהם אדם שלישי, ואמר אחד מהשניים הריני נזיר אם אדם זה נזיר, והשני אמר הריני נזיר אם אין אדם זה נזיר —

רבי יהודה משום רבי טרפון אומר: אין אחד מהם נזיר!

1. ובאר הר"ן בשני אופנים: לתרץ את הסתירה. והשני, שני תנאים הם שנחלקו בשיטת רבי יהודה.

1. ובאר הר"ן בשני אופנים: הרי קשים דברי רבי יהודה, ואין לי